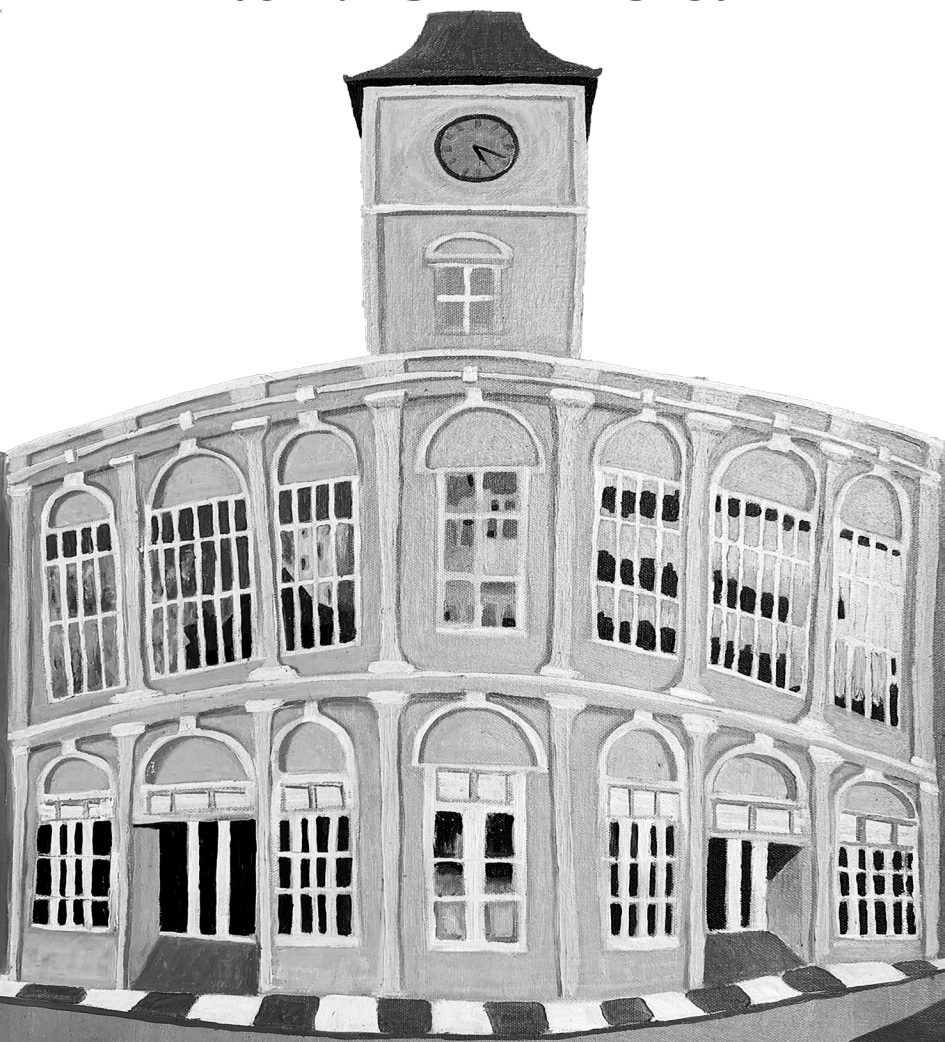

บางลา ไม่เคยลาก่อน

รุ่มกันแดดกับเตียงชายหาดทั้งเว้ง ถูกคณะรัฐประหารสั่งเก็บกวาดเรียบ ไม่ทันข้ามวัน พลันปรากฏชายหาดโล่งเตียนยาวสุดโค้ง จนจรดแนวหินด้านปลายอ่าวไกลลิบๆ เมื่อไร้เตียงชายหาด นักท่องเที่ยวต่างใช้ผ้าขนหนูปูนอนอาบแดด เหตุการณ์ช่วงบ่าย ผู้คนยังยืนดูอยู่อย่างไม่เชื่อสายตา ก่อนค่อยปูผ้าแล้วย่อกายลงนั่ง มองไปรอบๆ รวากับเพ็งสัมผัสชายหาดซึ่งไม่เคยมีใครค้นพบมาก่อน

หินผายืนอยู่ท่ามกลางความงงนั้นนั้น มรสุมกำลังมาเยือน สายลมพัดแรงหอบอายทะเลหมุกหมัวเข้าไปถึงในเมือง เข้าใจว่าจ้งหะคลื่นทะเลทะยานขึ้นสูงตามลักษณะของฤดูมรสุม ลมซึ่งกระโชกได้หอบเอาละอองฟองสีขาวเหินข้ามเขาไปไกล รุ่มกับเตียงชายหาดหายไปได้อย่างไร เมื่อเข้ายังเห็นอยู่เลย ใครสักคนเปรยขึ้นด้วยความสงสัย เขานั่งมองผ่านคลื่นเกรี้ยวกราดไปที่ขอบฟ้า ขณะสายตาทอดไปแสนไกลแต่ใจกลับนึกถึงตัวเอง เขาารู้สึกว่าตนไปไหนไม่รอดจริงๆ เกาะแห่งนี้มีมนต์ขลัง เป็นแรงดึงดูดที่รุนแรง กลับมาเที่ยวนี้ทุกอย่างเปลี่ยนไปอีกครึ่ง

เมื่อเท้าเปล่าสัมผัสชายหาด หินผานึกถึงรักที่เปิดเพื่อนรัก ทั้งคู่เป็นเด็กไร้อนาคตจากหมู่บ้านชนบท บักเบิดคือชื่อที่ใช้เรียกฉายาของ

คนลูกนัยน์ตาไม่สัมพันธ์กัน เวลาจ้องหน้าใครเหมือนมองข้ามหัวไป เป็นที่น่าขัน หินผากับบักเปิดชอบปั่นจักรยานเป็นชีวิตจิตใจ ปั่นไปจอดไว้ตามทุ่งน้ำขังชายป่าเพื่อหาหูดปลากัด ซ่อนใส่ถุงมาเลี้ยงไว้ในขวดสำหรับทำกินเดิมพันกับเด็กบ้านอื่น ในห้องเรียนเพื่อนชอบเรียกบักเปิดว่าบักขี้ปึก ปึกแปลว่าโง่ ขี้ปึกนั้นเย้ยหยันว่าเป็นคนมักโง่ เพราะสมองบักเปิดไม่เคยจำตัวหนังสือที่เรียนได้เลย จึงถูกครูทำโทษเป็นประจำ อย่างไรก็ตาม ชีวิตกลางแจ้งจำพวกหาปลาถึงขนาดนั้น บักเปิดเป็นที่หนึ่งหาตัวจับยาก ด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจมันจึงบอกความฝันกับหินผาว่า สักวันหนึ่งเกิด มันจะต้องลงหนังสือพิมพ์เป็นคนดังให้ได้คอยดู ทั้งคู่โตมาด้วยกันในวิถีบ้านทุ่ง จนวัยรุ่นเส้นทางชีวิตจึงหักเห หินผาไปทำงานในย่านนิคมอุตสาหกรรมตากหน้าเข้าออกหลายโรงงานในละแวกนั้น บักเปิดหายหน้าไปหลายปี ส่งข่าวให้ทางบ้านรู้ก็แต่แค่ว่าพเนจรอยู่ปักขี้ไต้ หินผาทำงานหนักสะสมเงินจนสามารถซื้อรถสามล้อถีบหนึ่งคันกับอุปกรณ์ปิ้งย่าง จึงลาออกจากงานกรรมกร มาปิ้งลูกชิ้นเนื้อขาย ปากกัดตีนถีบไม่ถึงปี วันหนึ่งหินผาถีบรถผ่านหน้าห้างหรูแห่งหนึ่ง ได้ยินเสียงคึกๆ ตะโกนเรียก เขาหันไปเห็นบักเปิดวิ่งเข้ามาหาด้วยท่าทางดีใจมาก หินผาแทบไม่เชื่อสายตาตัวเองเมื่อเห็นเพื่อนในสภาพเปลี่ยนไปจนเกือบจำไม่ได้ ผิวกายบักเปิดดำเหมือนเขม่าได้หม้อนึ่ง ใส่เสื้อสีสันฉูดฉาด ร่างกายได้เสื้อดูบึกบึนแข็งแกร่ง บักเปิดแนะนำผู้หญิงที่มาด้วยให้หินผารู้จัก เป็นหญิงสาวชาวญี่ปุ่น สวย ผิวขาวอมชมพู หุ่นปานนางแบบสูงกว่าบักเปิดเป็นศอก บักเปิดเล่าเรื่องราวชีวิตอันโลดโผนของมันให้หินผาฟัง ชีวิตมันเปรียบกับผู้ฝึกชะตาฟ้า หินผานึกไม่ถึงว่าบักเปิดจากหมู่บ้านไกลปืนเที่ยง เด็กเร่ร่อนไร้อนาคตเหมือนๆ กันจะถีบตัวเองไปได้ไกลขนาดนั้น เขาตื่นเต้นกับเรื่องเล่าของมันจนอยู่ไม่สุขโลกของบักเปิดมหัศจรรย์สำหรับหินผามาก ได้รับรู้ดีกว่าผู้หญิงแสนสวย

ที่มากับมันเป็นเพียงเพื่อนเที่ยว มีข้อตกลงตามแต่ผู้หญิงอยากให้พาไป ซึ่ง
จะหมดเวลาต่อกันอีกเพียงไม่กี่วัน ไอ้เพื่อนที่มึนๆ ของหินผาเปลี่ยนเป็นคนกล้า
คล่องแคล่วต่อกิจกรรมของคนมือันจะกิน จนเขากลายเป็นคนที่มึงจะเงิน
แทนมัน เมื่อหินผาถามว่ามันทำงานอะไร บักเปิดตอบอย่างยืดอกเต็มภาคภูมิ
“กูเป็นปีชบอยลากร่มอยู่ชายหาด”

ตอนนั้นหินผายังสงสัยว่ามันจะลากไปทำไมกับแคร่มบังแดด เขา
เข้าใจว่ามันลากร่มไปกางตอนเช้าแล้วลากไปเก็บตอนเย็น บักเปิดเฉลยว่า
ร่มที่มันลาก ใช้เรือเครื่องยนต์แรง ต่อสายกับร่มชูชีพขนาดใหญ่ ลากออก
ไปในทะเล ดึงคนขึ้นสูงเหนือชายหาด เพื่อให้มองเห็นทิวทัศน์ได้ในระยะ
ไกล แม้มันพยายามอธิบายอย่างไร ในตอนนั้นเขาก็ยังนึกไม่ออกอยู่ดี จน
บักเปิดล่อว่าหินผาโง่

บักเปิดให้ที่อยู่ไว้ คะยั้นกะยอแถมบังคับหินผาว่าไปอยู่กับมันให้
จงได้ เขาตัดสินใจเพียงไม่นานจึงขายรถสามล้อถีบ สะพายกระเป๋าขึ้นรถ
ทัวร์ รุ่งเช้าวันถัดมารถวิ่งข้ามสะพานเข้าไปยังเกาะ จากนั้นโลกของหินผา
ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

เสียงคลื่นทะเลครืนโครม หินผายับแหยงขาเปลี่ยนอิริยาบถ สังเกต
เห็นชายหาดมีธงสีแดงปักเรียงราย เป็นสัญญาณเตือนนักท่องเที่ยวเรื่อง
ความรุนแรงของกระแสน้ำและคลื่นทะเล การลงเล่นน้ำเป็นความเสี่ยง วันนี้
ฟ้าปิด เมฆลอยกลืนมิดทั้งน่านฟ้า อากาศเย็นสบาย นักท่องเที่ยวชาวจีน
สองสามคนกำลังรอคิวขึ้นร่ม ทุกคนเป็นหญิงสาววัยรุ่นหน้าตาดี เด็กลาก
ร่มชาวพม่าผิวดำมะเมี่ยมสีห้าคนตะโกนโหวกเหวก หลายคนไม่ใส่เสื้อ คน

หนึ่งมีท่าทางเป็นหัวหน้า สวมเสื้อกล้ามรัดรูปสีแดงสีกลายหัวกะโหลกเส้น
 ขาดหายไว้ที่หัวไหล่ นักท่องเที่ยวควัดไปเป็นหญิงสาวผิวขาว สวมแว่น
 กันแดดทรงกลมกรอบใหญ่สีฟ้า ระหว่างนั้นเจ้าคนหัวหน้าพยายามเข้าใกล้
 เธอ ด้วยแววตาที่เจาะจง เพื่อเจรจาหวานล่อมโดยมีประสงค์บางอย่าง
 เรือเที่ยวก่อนหน้าวิ่งลากสายร่มปลิวเข้ามาทางชายหาด เมื่อครบกำหนด
 เวลา เพื่อนชาวจีนอีกคนลงสู่ผืนทรายอย่างปลอดภัยแล้ว เธอเข้าไปแทนที่
 เด็กลากร่มหลายคนสาละวนอยู่รอบตัวเธอ สวมเสื้อชูชีพและตรวจดูตะขอ
 เหล็กรั้งสายร่มในตำแหน่งต่างๆ เรียบร้อยแล้วคนหนึ่งโน้มน้าวส่งสัญญาณ
 ให้เรือลากออกไป ร่างเธอค่อยๆ ลอยละลือ ชายสวมเสื้อกล้ามสีแดง
 กระโดดโหมตัวนั่งบนสายร่มเหนือหัวเธอ เรือลากร่มออกไป ทั้งสองคน
 ห้อยต่องแต่งสูงขึ้นๆ ภาพนั้นปลุกอดีตที่ดิ่งกลับของหินผาให้ตื่นโพล่งขึ้น
 มาอีกครั้ง ปีชบขอย่นงัดติดไปกับร่มโดยไม่มีเครื่องป้องกันตัวใดๆ เลย ทำหน้าที่
 ดูแลความเรียบร้อยแก่นักท่องเที่ยว ทั้งขาขึ้นและตอนร่มปลิวลงพื้น โดย
 ต้องโหนตัวถึงพื้นก่อน เพื่อถ่วงน้ำหนักสายร่ม ให้นักท่องเที่ยวลงได้อย่าง
 นุ่มนวล ภาพชายร่างกำยำผิวเกรียมแดด กระโดดยึดสายร่มครั้งแล้วครั้งเล่า
 หินผากับบักเปิดเคยอยู่บนนั้น ซ้อนทับกับร่างชายที่ลอยละลือเที่ยวแล้ว
 เที่ยวเล่าในอีกห้วงเวลาหนึ่ง

บักเปิดควงหญิงสาวต่างชาติไม่ซ้ำหน้า มันคงมีคุณสมบัติส่วนตัว
 ที่เยี่ยมยอดมากๆ จนกลบดวงตาบิตเบี้ยวของมันได้อย่างสิ้นเชิง หินผาติด
 สอยห้อยตามบักเปิดไปทุกแห่ง ยกให้มันเป็นลูกพี่อย่างไร้ข้อกังขา ทั้งคู่ใช้
 ชีวิตเป็นปีศาจโลกีย์อยู่หลายปี มินเมาในยามค่ำคืน แล้วห้อยต่องแต่งอยู่
 บนฟ้าในเวลากลางวัน มีอยู่บ้างที่บักเปิดตามผู้หญิงไปเมืองนอกนานนับ
 เดือน รสเสนหาพามันไปไกลแสนไกล แต่แล้วความรักในความเข้าใจของ

มันก็เฉดหัวมันกลับมา ชมซานเหมือนนกปีกหัก เพื่อนรักทั้งสองคนมักเริ่มต้นใหม่และให้อภัยตัวเองได้เสมอ เพียงแต่มักเริ่มต้นอยู่ในวังวนเดิมๆ ซึ่งทั้งคู่ไม่มีวันเข้าใจ

ฤดูมรสุมมักมีเหตุการณ์ไม่คาดคิดเกิดขึ้นเสมอ หินผายืนอยู่บนชายหาด มองไปยังบริเวณที่เคยเห็นเส้นขอบฟ้า ซึ่งบัดนี้ถูกปกคลุมด้วยม่านฝนสีเทาเข้ม ดุจกำแพงเหล็กสูงใหญ่ ยามที่ผืนทรายดูดความร้อนระยิบระยับ ปะปนมากับสายลมอันเหนียวเหนอะหนะ ขณะแดดจ้าสลับตาเขาปรารถนาให้ม่านสีเทาเข้มนั้นเคลื่อนเข้ามาโดยไว แต่เมื่อยอดมะพร้าวโอนเอน เขากลับตื่นตระหนก เมื่อม่านฝนทึบหนักเคลื่อนประชิดเข้ามาพร้อมกับเสียงครางครืนและเส้นหางของสายฟ้า วังวาบทะลุม่านสีเทาเข้มถี่ขึ้นๆ สายลมจัดคือทัพหน้าก่อนกำแพงม่านฝนจะพ่นชน ผู้คนที่ชายหาดวิ่งวุ่น บุกเปิดเดินมาจากด้านหลังยืนนิ่งอยู่ข้างๆ เขา ชั่วครู่จึงเอ่ยขึ้นโดยไม่หันมามอง

“เอ็งเห็นความน่ากลัวของกำแพงนั้นหรือเปล่า”

“อื้อ”

“นั่นยังไม่สู้ลมปีศาจ”

“ลมปีศาจ” เขาทวนคำ รู้สึกเหนียวในลำคอ

“ใช่ ใครอยู่บนร่มไม่มีทางรอด มันพัดมาไม่มีวิธีแหว วูบเดียวเท่านั้นมึงได้ไปเฝ้าพระอินทร์”

“มึงกลัวหรือ”

“ใช่ กลัว ไม่รู้เมื่อไหร่”

“हां मिंगอย่าพูดเป็นกลางสิ”

“ถูกพูดจริงๆ ไม่รู้เมื่อไหร่”

“เคยมีคนรอดหรือเปล่า”

“มี”

“ใคร”

“สวรรค์”

วันอันแสนโศกเศร้าที่สุดของหินผา แผงมากับห้วงฤดูมรสุม หัวด้วนซึ่งเรียกกันว่าสายลมผีสิง ได้พัดหมุนเข้ามาอย่างรุนแรงโดยไม่มีใครทันตั้งตัว วูบเดียวเท่านั้น หอบร่มไปกองที่ถนนอย่างไร้การต้านทาน นักท่องเที่ยวหญิงชาวต่างชาติ บาดเจ็บสาหัสกระดูกแขนขาหักปนเปื้อน แต่บักเบ็ต ไม่โชคดีอย่างนั้น หินผาวิ่งตามร่มไปอย่างไม่คิดชีวิต บักเบ็ตปลิวไปไกลกว่าใครจะคาดคิด หินผาอุ้มร่างเพื่อนที่คงอบิดเบี้ยวตรงถนนแดงฉานขึ้นมา บักเบ็ตลื้มตาซึ่งคั่งด้วยเลือดมองเขา สำลักสองครั้งก่อนเงิบเสียงไป หินผาอุ้มเพื่อนยืนอยู่กลางถนน เขารู้สึกถนนทั้งสายหมุนคว้าง ก่อนพุ่งห่างออกไป รุ่งเช้าอีกวัน โศกนาฏกรรมของบักเบ็ตกับนักท่องเที่ยวสาว ปรากฏอยู่ในหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นบางฉบับ หลังจากนั้นชื่อของมันได้ถูกกลืนหายไปอย่างรวดเร็ว ไม่มีใครทราบบ้างเรื่องไหนไว้จดจำ ยกย่องเชิดชูหรือหยาบหยามได้นาน ในกระแสน้ำเชี่ยวกรากแห่งสังคมชายหาด

ตะวันรอนขอบแสงลงบนผิวคลื่น ตะแถมั่วจางๆ ไปตามยอดไม้บนภูเขา อ่อนแรงลงเรื่อยๆ ต่อการมาเยือนของความมืด นักท่องเที่ยวบนชายหาด กลายเป็นเงาสีดำเคลื่อนไหวอ้อยอิ่ง เจ็ดสัปดาห์ผ่านไป เงาเหล่านั้นก็จางหายไปพร้อมกับแสงสลัวราง หินผาลุกขึ้น ปิดทราวยอกจากทางเกว หันกลับเดินขึ้นบันไดเตี้ยๆ ซึ่งทำเป็นแสดมภ์คอนกรีต มุ่งหน้า

ไปบนถนนสายสั้น สู่ที่ซึ่งเขากับแบ็กเปิดเคยมืดตัวอยู่ที่นั่น มันเคยบอกด้วยความห้าม ปัสสาวต้องมีสุสานอยู่ และบางลาคือสุสานของมัน เขาเคยเถียงว่าบางลาคือสวรรค์ของพวกเราต่างหาก แบ็กเปิดได้แต่หัวเราะหัวใคร่ชอบใจ นั่นคือห้วงยามที่เขาได้ยินชื่อของสวรรยา ชายซึ่งลมผีสิงไม่อาจเอาชีวิตรเขา

หินผากับแบ็กเปิดมักไปซุกซนเล่นไฟอยู่ในโอเอซิส ความเป็นห้องแห่งความลับของปัสสาวท แกเป็นผู้หญิงเร่ขายให้ฝรั่งยุคปลายครมแบ็กเปิดเคยกระซิบกับหินผาว่า ความซี้เห่ทั้งหมดในโลกนี้ได้มารวมกันอยู่ที่ปัสสาวทคนเดียวแล้ว เพราะตัวแกเล็กแกร็นเหมือนคนป่า จมูกแบนแต่ผิวดำโดยกำเนิด ดันย้อมผมสีทองแดงแสบตาเข้าไปอีก เปรียบได้กับกาซึ่งเอาพริกเทินไว้บนหัว พุดเสียงแหลมๆ น่ารำคาญ แกมยังชอบพุดไทยคำฝรั่งคำ แต่แกเป็นทุกอย่างของโอเอซิส ดูเหมือนทุกคนมองข้ามข้อด้อยทั้งหลายไปหมด ด้วยบางครั้งเมื่อแกจับฝรั่งได้ สมาชิกโอเอซิสก็จะพลอยอยู่ดีกินดีไปด้วย แกมีทุกอย่างยกเว้นศีลธรรม หลายครั้งที่ใครบางคนในโอเอซิสต้องช่วยดึงผ้าถุงขึ้นปิดหว่างขาให้ ตอนแกเมาหมดสภาพนอนอาช้ำอยู่ข้างถนน แต่กระนั้นทุกคนยังเคารพรักแก ถือแกเป็นที่ยึดเหนี่ยวใจ โอเอซิสเป็นชื่อซึ่งปัสสาวทตั้งให้เอง อยู่ในตรอกแคบๆ ใจกลางบางลา ทางเข้าต้องใช้ตรอกผ่านร้านข้าวแกงนครฯ ร้านอาหารตามสั่งเชียงราย ไปจนสุดห้องน้ำแบบเก็บเงิน จากนั้นมุดผ่านชอกแคบกว่านั้นเข้าไปอีก ปัสสาวทค้นพบโอเอซิสเข้าโดยบังเอิญ เล่ากันว่าแกกับฝรั่งขี้เมาคนหนึ่งเข้าไปผิงกันในหลืบชอกแถวนั้น โดยที่ผนังทั้งสามฝาก คือจุดสิ้นสุดของด้านหลังตึกแหล่งบันเทิงสามแห่ง และเหลือเป็นช่องว่างสามเหลี่ยมแคบๆ ปากทางเข้าแคบพอให้เพียงตะแคงตัวเข้าไปได้ที่ละคน ขณะเคลื่อนตะแคงเข้าไป

จนรู้สึกอึดอัดเกือบจะทนไม่ไหวเพราะหายใจลำบากนั่นเอง จึงผลุดออกตรงพื้นที่ว่างด้านในพอดิบพอดี โถงนั้นกว้างพอให้คนเข้าไปสูมหัวกันอยู่ได้นับสิบ ป้าสาวท้ออ้างว่าแกเป็นผู้ค้นพบคนแรก เพราะฉะนั้นจึงมีสิทธิ์เหนือสถานที่ลับแห่งนั้นแต่เพียงผู้เดียว โอเอซิสซ่อนตัวอยู่ราวกับสูญญากาศ เป็นอิสระจากมวลความเคลื่อนไหวอันไพศาล ของเหล่าธุรกิจกลางคืนในบางลา เป็นดินแดนสามเหลี่ยมไร้ผู้ครอบครอง จนบางครั้งป้าสาวถึงขั้นโอ้อวดที่เล่นที่จริงว่า แกเป็นหนึ่งในมหาเศรษฐี ซึ่งมีที่ทางเป็นของตัวเองใจกลางแดนบาป

โอเอซิสมีทางเข้าอยู่ด้านหลังห้องน้ำ ปิดพรางไว้ด้วยผ้ายางเก่าๆ ไม่มีใครล่วงรู้ นอกจากสมาชิกประจำที่นั่นมีอยู่จริง สมาชิกจึงเล่นไฟกันอย่างสบายใจโดยไม่กลัวตำรวจ ห้องน้ำสาธารณะมีลูกแมวซึ่งเป็นทั้งผู้เฝ้าประตู และสมาชิกอีกคนของโอเอซิส ป้าสาวตกแต่งดินแดนแห่งนั้นด้วยน้ำพักน้ำแรงของแก มีไฟฟ้า น้ำประปาที่คุ้มครอบกันฝน มีช่องระบายอากาศจากรูเล็กๆระหว่างตึก ซึ่งกระแสลมไหลพริ้วเข้ามาเกือบตลอดเวลา ดินแดนซึ่งเรียกขานกันติดปากว่าโอเอซิส สถานที่ซึ่งสมาชิกต่างนำความเหงาไปถมไว้ที่นั่น โดยการได้พบปะพูดคุย ถามข่าวคราวทางบ้านนอก คุยเรื่องทำมาหากิน ทำตลกโปกฮา ส่วนใหญ่วนเวียนไม่พ้นเรื่องใต้สะดือ นอกจากนั้นโอเอซิสยังเป็นที่สังสรรค์ กินข้าวแบบต่างคนต่างหิวมารวมๆ กัน และใช้ห้องสำหรับเล่นไฟเป็นหลักในตอนกลางวัน คนแฉะเวียนมาไม่ขาด มีทุกเพศไม่รังเกียจกัน สมาชิกจะรับรู้ว่าจะไม่สามารถเข้าไปในโอเอซิสได้ จากทางเก๋งในจิสตริงเก่าๆ สีแดงหม่นที่ห้อยอยู่ปากทางเข้า นั่นคือเครื่องหมายว่ามีสมาชิกอยู่ในนั้นจนเต็มจำนวนแล้ว เกือบทุกคนในโอเอซิสมีอาชีพในซอยบางลา เด็กบาร์อะโกโก้ เด็กเชียร์แขก เด็กสนามมวย พนักงานร้านอาหาร แต่ส่วน

ใหญ่เป็นนักเต้น ซึ่งใช้เสาสเตนเลสเป็นที่ทำงาน หินผาสนิทคั่นเคยอยู่สองสามคน หนึ่งในนั้นเต้นอะโกโก้อยู่นานแล้ว เจอกันอีกที่ได้ผิวเป็นฝรั่งกำลังจะไปอยู่ยุโรป เธอแวะมาอำลาโอเอซิส บอกกล่าวแก่สมาชิกก่อนจะไปตามเส้นทางของเธอ หินผาเคยถามว่ารู้สึกอย่างไรกับเสาสเตนเลส ได้คำตอบคือเสานั้นเป็นบุญเป็นคุณ กระนั้นยังบอกอีกว่าผิวฝรั่งเองไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเธอเต้นอะโกโก้ เป็นความรักเกิดขึ้นในห้างสรรพสินค้ากลางใจเมือง ชีวิตเหมือนความฝัน เธอว่า หลังจากไปแล้วไม่มีใครเห็นเธออีกเลย บักเปิดบอกว่า โอเอซิสไม่มีอะไรน่ารื่นรมย์แม้แต่อย่างเดียว นอกจากได้คุยกับคนทุกซีกแบบเดียวกัน พบกับผู้ดีนรเพื่อตัวเองเหมือนกัน ฝันว่ามนุษย์ต่างชาติจะมอบทรัพย์สินเงินทองให้กับทุกคน พาไปอยู่ในต่างประเทศที่พัฒนาแล้ว สุขสบายไปทั้งชาติ โอเอซิสทำให้สมาชิกอุ่นใจ แม้ถนนสายนี้จะเป็นอย่างไรก็ตาม กลางคืนกลับกลายเป็นสวรรค์ไม่เคยหลับสำหรับผู้คนจากทุกมุมโลก คนรุ่นเก่าล้มหายตายจาก บาร์ถูกเปลี่ยนมือปรับปรุงใหม่ครั้งแล้วครั้งเล่า หินผารู้ภายหลังว่า ในท่ามกลางแสงสีละลานตา มีเขตแดนซุกซ่อนอยู่เบื้องหลัง แดนที่ถูกยึดครองแบ่งเขตผลประโยชน์กันในความมืด ทว่าไม่มีโอเอซิสรวมอยู่ในนั้น

ข่าวว่าสวรรยากลับมา ป้าสาวทจัดเลี้ยงต้อนรับที่โอเอซิส จับฉลากผู้มีสิทธิ์เพียงสิบคน หินผาเป็นหนึ่งในนั้น เขาตั้งตารอพบสวรรยา แต่แล้วเมื่อถึงวัน เขากลับมาข้ามวันข้ามคืน จนไม่ได้ไปร่วมงานเลี้ยง เขาขอโทษขอโพยกับป้าสาวท แก่บอกไม่รู้เมื่อไหร่สวรรยาจะหวนคืนโอเอซิสอีก

หลายปีหลังบักเปิดไปกับลมผีสิง หินผายังโหมร่วมเป็นหลัก และเป็นเพื่อนเที่ยวของสาวใจกล้าชี้เหงาจากต่างแดนไม่บ่อยนัก มีรายได้ไปวันๆ

ไร้หลักประกันใดๆ ไม่รู้ว่ากระแสลมกระโชกเปลี่ยนทิศอย่างรุนแรงระลอกไหน จะพาร่มชูชีพไปกองไว้บนถนน เป็นซากกระดุกที่แหลกเหลวเหมือนเพื่อนของเขา แม้ไม่เคยอดอยาก แต่ชีวิตเวียนวนอยู่แค่นั้น หินผาไม่ค่อยมีโชคเรื่องผู้หญิงเหมือนบักเบิด ตอนนั้นไม่ทันคิดว่าตนตกอยู่ในวังวนแห่งความหลงระเริงกับแสงสี กระทั่งวันหนึ่งสิ่งไม่คาดหมายได้เกิดขึ้น เมื่อพบกับชายแปลกหน้าผู้หนึ่ง มาเที่ยวกับภรรยาและลูกชาย ขณะรอคิวขึ้นรถ หินผาชวนคุยสัพเพเหระ ไม่ได้ใส่ใจมากไปกว่าลูกค้าทั่วไป ระหว่างที่เห็นอยู่เหนือท้องทะเลสีฟ้า ชายแปลกหน้าได้ยื่นหนังสือเล่มหนึ่งให้หินผา บอกว่าเก็บไว้อ่าน แม้ไม่ใช่เวลาให้ของกัน บนความสูงน่าหวาดเสียวขนาดนั้น แต่หินผาก็เอาหนังสือยัดใส่ในขอบกางเกงไว้ เขานึกขึ้น มีคนให้หนังสือแทนที่จะเป็นทิป เย็นวันนั้นที่โอเอซิส ลือกันว่าสวรรค์ากลับมาอีกครั้ง เขามัวแต่เตร่ไปคุยกับกลุ่มฝรั่งผู้หญิงที่ชายหาด เพราะหมายตาฝรั่งสาววัยรุ่นคนหนึ่งนั้น จนคลาดกันกับสวรรค์ากลับมาอีกครั้ง เขาอยากพบกับสวรรค์าเพียงเพื่อถามกับปากว่า รอดมาจากสายลมผีสิงได้อย่างไร และอีกเรื่องที่เขาสงสัยคือ สวรรค์าหลุดออกจากวังวนเดิมๆ ของชีวิตได้อย่างไร

แทบไม่น่าเชื่อว่า เป็นหนังสือเล่มนั่นเอง ซึ่งพาเขาออกจากวังวนของฉากชีวิตซ้ำๆ ชายแปลกหน้าคนนั้นบอกว่าเป็นวรรณกรรม เขาไม่รู้หรอกว่าวรรณกรรมคืออะไร แต่ได้อ่านจนจบเล่มอย่างรวดเร็ว เพียงเพราะพระเอกมันลากร่มรึมหาดเหมือนกันกับเขา หลังอ่านซ้ำอยู่สองสามรอบ หินผาจึงอยากอ่านเล่มอื่นบ้าง เข้าไปในร้านหนังสือ ถามว่ามีวรรณกรรมขายไหม เด็กหน้าร้านไม่มีใครรู้จักวรรณกรรม แต่ผู้จัดการร้านให้เกียรติเขามาก พาไปที่ชั้นซึ่งมีหนังสือหลากหลาย แนะนำเป็นอย่างดีโดยไม่สนใจชายรูปชั่วตัวดำต่อหน้าเลย ตอนนั้นหินผาสงสัยอยู่พอแรงว่า วรรณกรรม

มีตัวอย่างไร แต่ยังอ่านหนังสืออย่างเสพติดอยู่หลายปี ระหว่างนั้นหินผาลองไปหัดวาดภาพเหมือนกับพี่ๆ ที่รู้จักกันในซอยบางลา ทั้งยังแบ่งเวลาไปเป็นลูกมือช่างสัก ช่วยลอกแบบ แปะลายบนร่างกายลูกค้า เตรียมสีสีให้หลอดจุ่มเข็ม หยิบจับตามแต่ช่างสักจะใช้ วรรณกรรมและเหล่าตัวละครหลากหลาย พาหินผาออกนอกเส้นทางเก่าไปไกลมาก เขารับวาดภาพเหมือนในช่วงที่งานทางร้านไม่ทัน รับจ้างสักลายเล็กๆ น้อยๆ ลงเข็มราวด์เซตเตอร์ ถมดำพื้นที่กว้างในลายสัก ช่วยเป็นกำลังในช่วงลูกค้ามากเกินรับมือ ไม่กี่ปีนับจากนั้น เมื่อเก็บเงินได้มากพอ จึงอยากทำตามความฝันที่สัญญาไว้กับบักเบิดว่าจะทำร่วมกัน วันหินผาเข้าไปที่โอเอซิสเพื่อลาป้าสาวทบอกแก่ว่าจะเดินทางไกลโดยจักรยาน แกหัวเราะะ ยกเท้าอวยพรให้แทน เพราะมือแกกำลังกางไปอยู่ ป้าสาวทักพูดถึงสวรรรยาอยู่เสมอๆ ว่าครั้งหนึ่งเคยเป็นเด็กลากลมรุ่มแรกๆ ที่ชายหาด ส่งตัวเองเรียนจนจบปริญญา ป้าสาวทบอกว่าสวรรยายังกลับมา เพราะฉะนั้นเขาก็ต้องกลับมาที่โอเอซิสเช่นเดียวกัน เขาไม่เคยเห็นหน้าค่าตาสวรรรยา ได้ยินแต่เรื่องเล่า สวรรยากลายเป็นเรื่องเล่าที่ถูกกล่าวถึงมากที่สุดในโอเอซิส แกกำชับว่า คนอื่นช่างหัวมัน แต่หินผา จะต้องกลับมาอีกครั้งเหมือนสวรรรยา เขาไม่ได้รับปากแกมันเหมาะๆ เพียงแต่ ยืมให้แล้วเดินออกมา ตอนนั้นคนคู่ๆ เคยกันหายหน้าไปหลายคน มีน้องใหม่เข้ามาร่วมวงจนเกินขาไฟ แต่เขารู้ว่าคนมากแค่ไหนป้าสาวทแกต้องเปลี่ยนกติกาให้ทุกคนเล่นได้อยู่ดี หินผาออกมาจากโอเอซิส เข้าเมืองหาซื้อเสื้อภูเขาจักรยานในฝัน ไปติดตะแกรงหลัง ซื้ออุปกรณ์เท่าที่จำเป็น มัดเป้ไว้กับตะแกรงแล้วเริ่มปั่นออกจากเกาะ ปั่นไปเรื่อยๆ โดยไม่มีจุดหมายปลายทาง คำไหนนอนนั้น เงินใกล้หมดจึงใช้วิธีแหวะวาดภาพเหมือน แบบรอรับได้เลยตามตลาดนัด ได้เงินมากบ้างน้อยบ้าง ได้มากหน่อยเจียดไว้ซื้อหนังสือ อ่านจบยื่นให้คนอื่นต่อตามรายทาง ปั่นไกลออกไปเรื่อยๆ โลก

ใหม่เริ่มต้นขึ้น อ้อยอิงเชิงงาช้าง ขาดหายเหมือนเส้นประ

หินผาบันจรรย์ยานไปในที่ต่างๆ ซึ่งไม่มีใครรู้จัก เขابันทึกเหตุการณ์ประจำวันไว้เป็นปึกๆ มากมาย บ้างหล่นรื้อตามร่ายทาง จนแล้วจนรอดหินผายังไม่มีโอกาสพบสรวรยา ครั้งเขาหวนสู่บางลา เมื่อทุกสิ่งเปลี่ยนแปลงฉาบฉวย เขายังเข้าไปที่โอเอซิสเสมอ หินผาเริ่มเขียนบันทึกเรื่องราวด้วยกระดาษสักแผ่น วางไว้ที่โอเอซิสโดยไม่ระบุวันเวลา สำหรับเขาบางลาไม่เคยมีวันเวลา และเขาไม่ครุ่นคำนึงถึงเหตุผลของการกระทำเช่นนี้ เพียงรู้สึกว่าการสรวรยาจะกลับมาที่โอเอซิส

เขาวางกระดาษเขียนบันทึกแผ่นแรกไว้ในโอเอซิส มีถ้อยความว่า

“ ถึงสรวรยา ครั้งนี้ผมเดินข้ามถนนเข้าซอยบางลา โลภยชนกำลังเตรียมตัว หลามไหลเข้ามาสู่หน้าที่ยามราตรีของตน ผมตรงดิ่งมายังโอเอซิสด้วยความตื่นเต้น นึกถึงภาพป่าสวาทกำลังนั่งเล่นไฟ อีกไม่กี่ตาเตรียมสลายวงน้ำไม่อาบ ฉีดน้ำหอมราคาถูกลิ่นฉุนก็ก ทาปากแดงแจ๋ออกไปดักแขก ที่หน้าตรอกผมเดินผ่านคนจรจัด ผมเผ่ายาวรุงรังเนื้อตัวเต็มไปด้วยคราบโคลสกปรก หุ้มตัวเองไว้ด้วยถุงพลาสติก ผูกติดกันเป็นจำนวนมากเหมือนดักแด่ ผมแทรกตัวเข้าไปในโอเอซิส แต่แล้วต้องยืนที่อยู่ออย่างโดดเดี่ยว เพราะโอเอซิสรกรุงรังเต็มไปด้วยซากขยะ ขบคิดว่าเกิดอะไรขึ้น และควรทำอย่างไรดี จำได้ว่าบาร์เปียร์หลายซุ้มน่าจะพอมีคนรู้จักบ้าง ผมสงสัยเหลือเกินว่าป่าสวาทไปไหน ออกมาถึงปากตรอก ระหว่างกำลังยืนครุ่นคิดอย่างหนักคนจรจัดเอื้อมมือมาคว้าข้อเท้า ผมผงะออก ร่างนั้นยืดยิ่งพินที่เต็มไปด้วยคราบหินปูนกระดากระต่าง ผมเพ่งพินิจดูอย่างตื่นตะลึง “ ป่าสวาท ! ”

ผมนั่งลง เรียกแกอยู่หลายครั้ง แกไม่ตอบได้แต่ยิ้มให้อยู่ชั่วคราว จึงพลิกตัวนอนหันหลังให้โดยไม่ใส่ใจกับผมอีก ผมยืนนิ่งอยู่ตรงนั้นเนิ่นนานด้วยความเศร้าสลด ไม่เคยรู้สึกแคว้งคว้างอย่างนี้มาก่อน ผมเดินละเลาะไปตามบาร์เบียร์หลายแห่ง แสงสีเจิดจ้าแพรพราว เพชรพลอยเคลือบฉาบทุกอนุของบางลา ป้ายเชียร์ขายเบียร์ BY 1 GET 1 FREE ถูกชูแขวงไปมาบนถนนราว กับมันมีชีวิต คำคินคิกคักขึ้นมาทันที จากเสียงเพลงอีกทีก็จนฟังไม่ได้ศัพท์ บรรเลงซ้อนกันอยู่ในมายาของโสตประสาท แต่เมื่อตั้งใจฟังให้ดีจะได้ยินแต่เสียงกลองดังทึบเร่งเร้า ไม่มีใครจำผมได้สักคน น่าแปลกที่ผมจำพวกเขาไม่ได้ด้วยเช่นกัน คนซึ่งเคยรู้จักหายหน้าไป ไม่หลงเหลืออยู่เลยแม้แต่คนเดียว ผมใคร่ครวญว่า จากบางลาไปนานแค่ไหน ไม่แน่ชัดนัก แต่รู้สึกเหมือนไม่นานเลยสำหรับผม หรือว่าที่นี้เชี่ยวชาญเกินไปจนผมตามไม่ทัน หมุนตัวด้วยความเร็วมากกว่าทุกที่ ซึ่งผมไปเยือนหลายร้อยหลายพันเท่า อย่างนี้จึงไม่มีทางรู้ได้เลย ว่าเกิดอะไรขึ้นที่โอเอซิส หรือมีเคราะห์กรรมอะไรกับป้าสาวท พลันนั้นผมได้รับรู้บางอย่างใหม่ ใช่ว่าประวัติศาสตร์ชีวิต ที่ถูกบันทึกได้นั้นคือความจริงโดยถ่ายเดียว การไม่สามารถบันทึกอะไรได้เลยต่างหากคือความจริงจากกระแสนธรรมชาติ ผมย้อนกลับมา เพราะระลึกถึงเพื่อนรักที่ถูกลมพัดสิ่งพราดไป”

ปีหนึ่งในฤดูฝนเขาพบกระดาดเขียนบันทึกของสวรยา ซึ่งจงใจรักษาสภาพ เพื่อให้หมึกปากกายังคงทนทานเมื่อผ่านกาลเวลา

“ อย่างน้อยผมยังได้อยู่ที่นี่สักสามอาทิตย์ ผิงตัวรื้อฟื้นความทรงจำให้แจ่มชัดขึ้น เพื่อเรื่องสั้นสักเรื่องเล่าถึงชายหาด ขอยบางลา และป้าสาวท สำหรับปิดท้ายในรวมเรื่องสั้นเล่มล่าสุด ผมไม่รู้จะตั้งชื่อเรื่องนี้อย่างไรดี ผมผ่านปากตรอกตันทางของโอเอซิสในอดีต ลงไปที่ชายหาดทุกวัน

เพื่อนำอาหารไปให้ป้าสาวท แก่จ๋าผมไม่ได้ โอเอซิสล่มสลายไปแล้ว แต่บางลายังอยู่ ”

หลังอ่านจบหินผานั่งลงเขียนบันทึกสั้นๆ วางไว้

“ ถึงสวรรยา จำไม่ได้ว่าผมมาบางลาก็ครั้งแล้ว อดีตของผมสำหรับที่นี่ เลื่อนหายไประหวัดเร็ว จักรยานคู่ชีพพาผมไปไกลแสนไกล โดดเดี่ยว ทว่าสัมผัสไม่ได้ถึงความเหงา ผมกลายเป็นหนึ่งในนักท่องเที่ยวซึ่งเดินปะปนอยู่ล้นหลาม ป้าสาวทหายไประจําของแกเสียแล้ว ผมจึงได้แต่วางท่อข้าวไว้ตรงนั้นแล้วจากมา เดินถือกระดานวาดรูปไปที่ทะเล ”

และถัดจากนั้นอีกหลายปี สวรรยาเขียนบันทึกไว้ที่โอเอซิส เป็นใจความสำคัญที่ทำให้หินผาหวนคำนึงถึงอดีต ในวันอันพลิกทุกสิ่งทุกอย่างของชีวิตเขา

“ ถึงหินผา ทุกครั้งที่มาผมมักออกไปที่ชายหาด ครั้นนั้นผมพกรวมเรื่องสั้นที่ผมเขียนเองมาด้วย เดินสู่ชายหาดซึ่งเมียบกับลูกชายเดินล่วงหน้าไปก่อนแล้ว วันนั้นผมตั้งใจจะใช้บริการลากร่มสักครั้ง เพื่อให้ลูกชายได้ดูเมียบของผมเธอไม่รู้มาก่อน ว่าผมเคยเป็นเด็กลากร่ม ผมเองก็ไม่เคยเล่าให้เธอฟัง เรือเร่งเครื่องออกไปพ้นจากเกลียวคลื่น รมต้านลมและลอยคว้างขึ้น ผมถูกระลอกยกตามแรงเรืออยู่เสียวินาที ก่อนรับรู้ถึงการตะเกียกตะกายขึ้นมา เด็กลากร่มคนนั้นนั่งกางขาบนเชือกสายร่ม เขายืมให้ ยิ่งฟันขาว ผมสนทนากับเขาอยู่บ้างที่ข้างล่าง สายลมพัดจัดมาเป็นระลอก ผมล้วงเอาหนังสือที่พกไว้ยื่นให้ เขางงเล็กน้อย แต่ยื่นมือมารับก่อนเอาหนังสือยัดใส่

ในขอบกางเกงไว้ จากนั้นทอดสายตาวางเปล่าไปทางเส้นขอบฟ้า เรือ
เบี่ยงหัวขนานกับหาดทราย จากมุมสูงผมเหลียวมองไปยังซอยบางลา
หนทางซึ่งเคยใช้ชีวิตสะบักสะบอมอยู่ที่นั่น ตั้งใจว่าไปหาป้าสวาทเพราะ
แกบอกจะเลี้ยงต้อนรับที่โอเอซิส แกก็ยวบอกรใครต่อใคร ว่าผมเป็นคนเดียว
ซึ่งย้อนกลับมา ทั้งๆที่ผมรู้ว่าลมปีศาจไม่อาจเอาชีวิตผมได้ ผมเงยขึ้นไป
ยิ้มให้กับเด็กทารกคนนั้น เขายิ้มตอบกลับมา ผมนึกถึงคำคืนแห่งแสงไฟ
ที่นั่นในไม่กี่อึดใจข้างหน้า ”

หินผาตั้งใจมาบอกลาวิญญานของป้าสวาทและโอเอซิส ไปคราว
นี้เขาอาจหายไปหลายปี หรือกระทั่งไม่มีวันหวนกลับมาอีกเลยก็เป็นได้
หินผาตั้งใจปั่นจักรยานท่องโลกใบนี้ เมื่อเขาพบว่าถนนสามารถนำเขาไปสู่
อีกซีกโลกได้ เขาวางบันทึไว้ที่โอเอซิส ในแผ่นกระดาษเขียนขอบคุณและ
อำลาสวรรค์ เล่าว่าบางลาไม่เคยเหมือนเดิมสำหรับเขา แต่บางลายังคงอยู่
แม้โอเอซิสล่มสลายนานแล้ว เขาลงท้ายบันทึกไว้ว่า

“ อย่างว่า บางลาไม่เคยมีค่าว่ามาก่อน ”